

La festa del Quintos

De tots és sabut que quan més a prop tenim una cosa i més acostumats estem a ella, més difícil ens resulta fixar-nos amb els detalls, connotacions i significats d'eixa cosa. Açò es sublima quan en parlem de tradicions. Resulta que l'altre dia estava parlant amb el meu amic **Josep** i aquest posava en qüestió la nostra tradicional FESTA DELS QUINTOS. Jo mai m'havia apercebut del rerefons, per altra banda tan osplicit, que hi ha en aquesta FESTA. Més o menys intentaré transcriure la nostra conversa:

JOSEP: Tu te n'has adonat, en un moment com l'actual, del vertader significat de la Festa dels Quintos?. No creus que n'és una apologia del militarisme?

— No ho sé, tu. Em sembla que és una tradició desproveïda de qualsevol significat que no siga la festa per la festa, la fartara, el beure, una evident permissivitat de la gent respecte als quintos, etc.; al capdavant no hi trobo res que em faça associar la Festa amb la cosa militar.

JOSEP: Pensa-ho bé! Jo no vull ficar-me en bucs per si de cas, però hi trobo que els "milikakas", pacifistes i objectors s'enrojolarien de vore tot aquest rebombori que s'hi munta al voltant, vulgues o no, de fer la "mili".

— Què vols que et diga? Cada any ho veig. Jo mateix ho sigut quinto, ho trobo tot molt normal.

JOSEP: A mi no em va ni em ve res, ja saps que no sóc d'ací, però quan veig els quintos amb americana i la ratlla del pantaló ben planxada, tot nou, això em fa pensar amb aïxos símbols tribals indicadors d'haver arribat a la maduresa (ja eres quinto = d'ara endavant eres "home"), de ser socialment més reconegut. Als joves d'ací els fan fer la "mili" i per paliar eixe futur desagavell se'ls hi dóna dret a tot.

— Home, això és una tradició, com ja t'he dit abans. Aquest anàlisi que tu fas no s'ho planteja ningú.

JOSEP: No és qüestió de plantejaments. Cada costum, cada tradició, porta un rerefons ben definit que el transcórrer dels anys l'ha ornat i que gairebé no sembla que siga allò d'on procedeix. N'és clar que aquesta festa té unos arrels clarament pro-militaristes.

— Bé. I en el supòsit que tingues raó... què penses que es pot fer?

JOSEP: Torno a dir-te que jo no vull fer-ne res.

Només desitjo que hom prenga consciència d'aquesta realitat encoberta. La forma d'actuar és que cadascú faça allò que millor crega segons el seu seny. Però, això sí, que siguem conscients del que fem, abans de recolzar actituds o tradicions que tapen qüestions tal vegada no compatibles amb el nostre pensar.

— Amic **Josep**, la festa dels quintos està tan ritualitzada, és tan esperada per les colles que encaro no són quintos, està tan recolzada pels pares i institucions que encara que es prenguera consciència com tu dius, no crec que poguera deixar-se de fer.

JOSEP: Tampoc és eixe el meu propòsit. Si de sobte deixara de fer-se això a mi no em diri-a res. Seria perquè s'hauria prohibit. Però si açò que t'he dit serveix per a que poc a poc siguem més conscients, jo em dono per satisfet.

Escolta'm! No pensaràs transcriure aquesta conversa al periòdic, veritat?

— No, **Josep**, no et preocupes que no ho faré.

JOSEP: (Pensant)... "de ben segur que ho faré".

QUINTOS DEL 79

CAJA DE AHORROS DE CASTELLÓN

CAIXA D'ESTALVIS DE CASTELLO